

DE LAATSTE GRENS

Deze nacht nog zouden de trollen komen, werd er gezegd. De zwaardmeester van de elfenkoningin boog diep over de manen van zijn hengst en gaf hem genadeloos de sporen. Het waren nog heel wat mijlen tot aan de burcht.

Sinds ze naar Alfenmark waren teruggekeerd, hadden de trollen onophoudelijk huisgehouden. Drie bloedige overwinningen hadden die onbehouwen monsters behaald en Branbaard, hun koning, had gezworen dat hij Emerelle, de heerseres over Alfenmark, zou doden en dat hij van haar schedel een schaal zou laten maken waaruit aan zijn feestdis mede zou worden geschonken.

De gedachten buitelden vertwijfeld door Ollowains hoofd. Iedereen had Emerelle in de steek gelaten, en de koningin had geweten dat dat zou gebeuren. Vannacht zou er een einde komen aan de heerschappij der elfen. Maar dan moest hij toch op zijn minst aan haar zijde zijn! Dat was altijd zijn plaats geweest wanneer Alfenmark met het zwaard verdedigd moest worden. Als hij nou maar niet te laat kwam!

Ollowain keek op. De weg liep omlaag naar een breed dal en volgde de zilverglinsterende rand van een beek. Sombere knotwilgen omzoomden de oever; in het maanlicht fonkelden de witte knoppen als grote parels op de kaarsrechte, jonge takken.

De maan stond als een gigantisch zilveren schild aan de hemel en het maanlicht verleende de zachte nacht een onheilspellend gevoel van betovering. Een licht briesje streek over de helling en blies de elfenridder wat bloemblaadjes in het gezicht. Hij knipperde met zijn ogen en gaf zijn hengst nogmaals de sporen. Midden in het brede dal verhief zich de burcht van de koningin. De ranke torens reikten zo op het oog bijna tot aan de maan en in zijn schijnsel lichtten de witte muren zilverachtig op. De donkere rots waar de burcht op gebouwd was, ging op in het zijdeachtige blauw van de nacht, zodat het leek of de vesting in het duister zweefde. Eeuwenlang had het volk der elfen aan deze burcht gebouwd. Alle torens en muren ten spijt had niemand echt geloofd dat hij ooit zou worden aangevallen, en de burcht was dan ook niet gebouwd om de heerschappij over het Hartland van een

of andere vijand af te dwingen. De burcht was uitsluitend bedoeld als een zinnebeeld van volkomenheid.

Hoewel Ollowain de burcht al honderden keren had gezien, be-roerde de aanblik ervan hem telkens weer. Het was een gevoel dat ge-woonlijk alleen muziek bij hem op wist te wekken, het treurige lied van een fluit misschien of melancholiek harpspel. Een pijn die niet in woorden te vatten was, zoet en doordringend.

Geen hoorn kondigde zijn komst aan en de olielampen, die gewoon-lijk de weg omhoog naar de poort in een gouden licht dompelden, waren gedoofd. De holle klank van de hoefslag onder het poortgewelf was de enige welkomstgroet waarmee de zwaardmeester bij het bin-nenrijden van de burcht werd ontvangen. De bewakers waren verdwe-nen. Hun speren stonden tegen de muur geleund, alsof de krijgers nog maar net tevoren waren weggelopen. Op een richel stond een falrachbord. De partij was vlak voor het einde afgebroken, maar één blik volstond om te zien dat zwart in een verloren positie stond. De koningin was ingesloten in haar burcht, haar krijgers stonden over het hele speelveld verstrooid.

Ollowain dreef zijn hengst over de grote binnenplaats en vervol-gens de marmeren helling op. Hij kon bijna voelen hoe het onheil zich boven de burcht samenpakte. Hij galoppeerde door een zuilen-galerij. De zware, met ijzer beslagen hoeven van zijn strijdros ver-splinterden de steentjes van het kostbare vloermozaïek. Hij moest Emerelle vinden. Ze had de burcht niet verlaten, daar was hij van over-tuigd.

De zware bronzen poort aan het einde van de galerij, die anders al-tijd als door een ondoorzichtige hand werd geopend, bleef gesloten. De poort was zo groot dat zelfs een reus zijn hoofd niet zou hoeven buigen om de hal erachter te betreden. Verfijnde gravures toonden hoe de alfen, voordat ze voorgoed verdwenen, hun wereld toever-trouwden aan de laatstgeborenen, de elfen. Het was een vermaning aan eenieder die de weg naar de troonzaal betrad. Iedereen moest zien wie er was voorbestemd om te heersen over Alfenmark. Maar daar zouden de trollen geen enkele boodschap aan hebben.

Ollowain sprong uit het zadel. Eén duw en een van de vleugels van de poort vloog open en sloeg tegen de muur. Een doffe dreun echo-de als een gongslag door de verlaten burcht.

De hengst van de zwaardmeester hinnikte angstig en deinsde trap-pelend terug van de drempel.

Vanaf de galerijen, die met een drieste welving uit het licht naar vo-

ren traden, hingen prachtige zijden vaandels met de wapens van de vorsten van Alfenmark: de nixe van Alvemer, de zilveren ster van Carandamon, de scharlakenkleurige roos op zwarte achtergrond die Alathaia van Langolion tot haar veldteken had gekozen, en alle andere trotse wapens van al diegenen die vandaag niet hier waren om aan Emerelles zijde te staan.

Ollowain liep gehaast door de banierenzaal en duwde de volgende bronzen poort open. Voor hem strekte zich een hal uit die werd beheerst door een grote bron. Tussen waterfonteinen vochten marmereen krijgers vertwijfeld tegen een zonnedraak van Ischemon. Een van de krijgers was Emerelle, die destijds nog geen koningin was geweest. Het tafereel toonde het moment waarop Falrach zich opofferde om de dodelijke slag op te vangen die Emerelle dreigde te verpletteren.

Zoals altijd liep er een rilling over Ollowains rug terwijl hij de bron bekeek. De afbeeldingen in het steen waren zo levensecht dat je verwachtte dat het gevecht elk moment met veel wapengekletter kon voortgaan. Waar waren de helden van vroeger gebleven? vroeg hij zich verbitterd af. Waren ze allemaal naar het maanlicht gegaan?

Hij had de poort naar de troonzaal bijna bereikt, toen het licht in de brede hal ineens veranderde. Het werd valer, en meteen leek er ook een siddering door de wanden te lopen. Een hartslag lang werden de muren van de hal zichtbaar. Het heldere geklater van de bron stopte.

De zwaardmeester duwde de laatste poort open. De troonzaal was een grote, ronde ruimte waarvan de wanden verborgen zaten achter cascaden van zilverachtig glinsterend water. Bij wijze van een plafond spande de heldere, nachtelijke sterrenhemel zich boven Ollowain uit. Tegenover de hoge poort leidden zeven treden naar de troon van Alfenmark. Daar, naast de eenvoudige houten zetel, versierd met ingelegd marmer en hout in de vorm van twee onafscheidelijk met elkaar verbonden slangen, stond Emerelle, de koningin der elfen. Ze was klein en sierlijk van gestalte, maar straalde een kracht uit die ooit zelfs draken had afgeschrikt. Ze stond kaarsrecht, zonder dat het stijf overkwam, haar kin trots vooruit, haar blik op het midden van de zaal gericht. Met een kort gebaar beduidde ze de zwaardmeester naar de troon te komen.

De vloer van de zaal was voorzien van een groot mozaïek. Voortbordurend op het motief van de troon toonde het zeven slangen die elkaar ineengestregeld bestreden. Naast marmer en onyx waren hier ook diepzeeblaauw jade, licht turkoois, purperrood porfier, zonnegeel

barnsteen en grijszilver graniet gebruikt. Hoewel er in alle eeuwen dat het paleis nu bestond hele legers van gasten en hovelingen over het mozaïek heen waren gelopen, hadden de stenen niets van hun glans verloren. Ze leken zelfs op magische wijze van binnenuit op te lichten, waardoor de slangen levensecht overkwamen.

Ollowain keek op toen hij een helder vogelgekwitter hoorde. Twee nachtegalen kwamen elkaar in een wijde boog omcirkelend naar beneden gevlogen en gingen op de rand van de zilveren schaal zitten die op een lage zuil naast de troon stond. Ze begonnen uitgelaten in het ondiepe water te spelen.

Een glimlachje speelde om de smalle lippen van de koningin. Ze streek een lok van haar zacht golvende, donkerblonde haar uit haar gezicht en keek Ollowain aan. Haar lichtbruine ogen keken verdrietig. ‘Wat er deze nacht ook zal gebeuren, ook morgen zullen de nachtegalen nog zingen. Misschien is ons volk te zelfingenomen, te oud geworden. Misschien is ons uur gekomen en moeten we gaan, net zoals vóór ons de alfen en de draken zijn gegaan. Maar wat er ook gebeurt, zelfs de trollen kunnen de schoonheid van Alfenmark niet vernietigen. Ook morgen zullen de nachtegalen nog zingen.’

Een licht briesje speelde met het haar van de koningin en liet de stof van haar schouderloze jurk licht ruisen. De lichtblauwe, met zilverdraad doorweven stof benadrukte Emerelles voorname bleekheid. Haar roomwitte huid leek te worden omspeeld door een fijn, zilveren licht, net als de muren van haar burcht. Ze had iets etherisch, iets onwonderlijks. Alleen het dunne leren riempje om haar hals vormde een merkwaardige stijlbreuk. Het leek te plomp. Er hing een eenvoudige steen aan met een eenvoudig ingekerfd patroon. Het sieraad zat in Emerelles décolleté verborgen. Ollowain had de steen maar een paar keer gezien. De steen mocht eenvoudig lijken, hij vormde wel de grootste schat van zijn volk. De alfen hadden, voordat ze de wereld verlieten, elk van hun volkeren een dergelijke steen geschonken. De alfenstenen waren een bron van onvoorstelbare macht voor wie ze wist te gebruiken. Er waren oorlogen gevoerd om deze stenen.

Onder Ollowains voeten bewoog iets en hij schrok op uit zijn overpeinzingen. Er klonk een zacht, slepend geluid, alsof steen over steen werd gewreven. De slangen in het mozaïek begonnen te bewegen. Een platte, paarse kop dook vlak voor hem omhoog. Uit de smalle bek flitste een vochtige tong naar buiten. Gespleten pupillen namen hem kil op. De zwaardmeester deed een stap achteruit en was bijna gestruikeld. Alle slangenlijven waren nu in beweging gekomen.

Nu schoot de zwarte slangenkop omhoog. Zijn stenen kaken klappen open en hij siste doordringend. Rondom hen doofde het licht.

Het geruis van de waterwanden verstomde. De twee slangenkoppen richtten zich steeds hoger op en bewogen naar elkaar toe. Tussen beide slangen in steeg duisternis op, glinsterend als een zwarte spiegel.

Ollowain kon zijn blik niet van het spektakel afwenden. Hij was er al vaker getuige van geweest dat een ingewijde de poorten naar de elfenpaden had geopend. Maar deze keer was het anders. Onheilspellender. Ollowain was een van de weinige elfen voor wie de macht van de magie onbereikbaar bleef. Toch voelde ook hij de duistere macht die deel uitmaakte van deze tovenarij.

De witte slang uit het mozaïek lag te kronkelen alsof hij helse pijnen doorstond, terwijl de andere slangen na zich slechts even te hebben verheven nu weer als verstart stillagen.

De paarse kop keek neer op Ollowain. De smalle spleten van de pupillen verwijdden zich en ineens zag de zwaardmeester een staalblauwe winterhemel. Op een met ijs bedekte vlakte stond een immens leger paraat. Duizenden trollenkrijgers sloegen met knotsen op hun grote schilden en brulden hun strijdkreten tegen de hemel. Aan lange stangen droegen ze vaandels gemaakt van elfenhuid voor zich uit. Als een vogel in duikvlucht vloog Ollowain op een donkere poort af die zich had geopend pal naast een zwarte obelisk die boven de ijsvlakte uittorende. Een oud, kromgebogen trollenwif leunde zwaar op een benen stok. Ollowain had haar tijdens de veldslag om Phylangan ook al tussen de aanvallers ontwaard. Haar naam was zelfs bij het elfenvolk bekend: Skanga, de bron van alle kwaad! Zij was het die haar volk uit de verbanning had teruggebracht naar Alfenmark. Niet de koning, maar deze oude, gebrekkige vrouw was de kracht die haar volk stuurde en die de trollenlegers over de oplichtende elfenpaden leidde.

Alsof ze zijn gedachten aanvoelde, keek ze ineens op en staarde hem aan met haar blinde, witte ogen.

‘Kom terug!’ beval een hem vertrouwde stem. Er werd aan zijn arm gerukt. De toverban was gebroken. Versuft schudde hij zijn hoofd. Zijn ledematen waren stijf van de kou; rijp bedekte zijn linnen pantser alsof hij echt in de verre Snaiwamark was geweest.

‘Kom!’ Emerelle pakte zijn hand en leidde hem de slangencirkel uit en de trap naar de troon op.

De koppen van de twee slangen beroerden elkaar nu. Hoog opge-

richt vormden hun lichamen een breed poortgewelf, ingevuld met spiegelend duister. Vanuit het duister klonk een luid tromgeroffel. Nee, het was het geluid van de knotsen waarmee op de schilden werd geslagen. Het trollenleger marcheerde.

Gefascineerd keek Ollowain in het duister. Een goud oplichtend pad leidde naar het Niets, de ruimte tussen de werelden. De Snaiwamark lag meer dan tweeduizend mijl van het Hartland, maar voor wie de moed opbracht om de alfenpaden te betreden, werd de afstand verkort tot slechts een paar schreden.

Ollowain keek naar zijn koningin. Emerelle gold als de machtigste tovenaars van Alfenmark. Ze stond hier om te strijden. Zelfs in deze hopeloze situatie leek haar moed haar niet in de steek te hebben gelaten. Als geen ander belichaamde zij op dit moment de twee eigenschappen die zijn volk altijd hadden onderscheiden van alle andere kinderen van Alfenmark: trots en schoonheid.

De andere vorsten vonden Emerelle kil en ongenaakbaar. Ollowain wilde dat ze de koningin nu konden zien. In haar ogen brandden trots en hartstocht, en een vonkje van dit vuur sprong op hem over. Hoe uitzichtloos het ook leek, toch was de laatste slag nog niet geslagen!

Hij trok zijn zwaard en liep de treden naar het mozaïek af, waarbij hij vermeed omhoog te kijken naar de slangenkoppen. Meer dan twee trollen konden er niet naast elkaar door het slangenportaal lopen, daar waren ze te groot en te lomp voor. Bij de drempel kon één enkele krijger een heel trollenleger geruime tijd ophouden. Ollowain wist dat hij dit gevecht uiteindelijk niet kon winnen. Zijn levensspanne hing nu af van zijn behendigheid in het ontwijken van de woeste knotslagen. En daarbij was ook hij een gevangene van de drempel, want hij mocht geen hartslag lang terugwijken voor de aanstormende trollen. Zodra hij de drempel prijs gaf, zou de stroom vijanden de troonzaal overspoelen en dan was alles verloren.

Ollowain glimlachte. De dood joeg hem geen schrik aan. Integendeel: deze laatste grote strijd was de bestemming van zijn ziel. Daarna zou de cyclus van dood en wedergeboorte verbroken zijn. Hij zou naar het maanlicht gaan en weer met Lyndwyn worden verenigd. Hij voelde zich licht. Er was geen toekomst meer die hem kon benauwen.

‘Je moet vluchten, heerseres, jij bezit de macht daartoe. De trollen zijn niet voorbestemd om over Alfenmark te heersen. Dat is ondenkbaar! Op een dag zul je zegeviëren.’

‘Stap opzij.’ Emerelle sprak zacht, haar stem was van alle scherpte ontdaan.

Ollowain gehoorzaamde met tegenzin. Bezorgd tuurde hij in het duister van de poort. Er bewoog iets in de buurt van het gouden pad, iets wat hen observeerde. Hoorde hij daar iets? Even meende hij in de verte het kabaal van de knotsen te horen, maar nu was het weer stil.

‘Voel je hoe de alfenpaden trillen? Ze komen. Het is net als destijds in Vahan Calyd.’ De koningin betrad de slangencirkel en knielde bij de drempel van de poort. Bedachtzaam schoof ze het dunne leren riempje met de eenvoudige siersteen over haar hoofd, toen nam ze de steen in haar vuist. Zo bleef ze zitten, diep in gedachten verzonken.

Bezorgd keek Ollowain naar de poort. Nog maar enkele ogenblikken, dan zouden de trollen verschijnen. Emerelle mocht hier niet blijven.

‘Heerseres...’ zachtjes raakte hij haar schouder aan.

De koningin keek naar hem op. Haar anders zo warme, bruine ogen leken duistere afgronden. Ollowain kende Emerelle al eeuwen, maar nog nooit had hij haar zo van haat vervuld gezien. Zelfs toen ze op de Shalyn Falah, de witte brug, bevel had gegeven de trollenvorst te vermoorden, had ze dat besluit met een kille rust genomen. Maar nu weerspiegelde zich in haar blik een pure haat.

‘Skanga rekent erop dat we weer zullen vluchten. Maar ze heeft de laatste grens bereikt. Van hieruit is er geen terugtocht meer mogelijk en ik zal niet langer dulden dat de trollen alles van schoonheid in onze wereld vernietigen. Mogen hun zielen in de duisternis verloren gaan!’

Ze nam de alfensteen tussen haar vingers en trok knerpend een streep over een van de slangenlichamen van het mozaïek. Toen sprak ze één enkel woord. Ollowain kende de taal niet die de koningin gebruikte, maar dat was niet nodig om het te begrijpen. Het was een woord als een messteek.

DE WEG DOOR HET DUISTER

De wind sneed haar in het gezicht en beet in haar oude botten. De gewrichten in haar armen knarsten toen Skanga de vleesklomp optilde die even tevoren nog een kloppend elfenhart was geweest. Het le-

ger dat zich rondom de lage ijsheuvel had verzameld, moest zien dat haar bloedmagie effect had gehad.

Zelf was de trollensjamane blind. Dat was de prijs die Skanga lang geleden had betaald om in de diepere mysteriën van de magie te worden ingewijd. Maar zelfs al waren haar ogen nog slechts gelei zo bleek als botten, ze kon duidelijk waarnemen wat er om haar heen gebeurde. Ze voelde het warme elfenbloed langs haar armen druipen en genoot van de ijzige wind op haar huid. Ze wist dat het bloed dampte in de kou. De offerande was gelukt en had zijn doel gediend. Hoewel duizenden krijgers zich rondom haar verzameld hadden, was er behalve het gieren van de wind geen enkel geluid te horen. De wind rukte aan de nieuwe vaandels van elfenhuid en liet de van beenderen gemaakte amuletten, die veel strijders met leren veters aan hun wapens hadden vastgebonden, zachtjes klapperen.

Skanga keek omlaag naar de dode elf aan haar voeten. Op die dag, lang geleden, toen ze het licht in haar ogen had geofferd voor haar gave, had ze gevreesd dat ze voorgoed in een zee van duisternis zou onderduiken. Haar meesteres had haar niet verteld wat er zou gebeuren; angst en ongewisheid hadden deel uitgemaakt van het offer. Ze had het haar niet gemakkelijk gemaakt om de weg te gaan die ze nu al vele eeuwen ging. Ze had haar gekweld om haar ziel te sterken, zo had ze zelf beweerd. Maar Skanga was er inmiddels allang van overtuigd dat ze het vooral voor haar plezier had gedaan. Matha Naht was van duisternis doordrongen geweest. Haar magie was zo zwart als haar schors. Die idiote elfen beschouwden de oeroude, bezielde bomen als wijze, vreedzame wezens. Ze hadden geen flauw benul!

Skanga was er getuige van hoe de aura van de dode elf aan haar voeten langzaam verging. In plaats van gestalten van vlees en bloed zag ze etherische wezens van bontgekleurd licht. De kleuren en de felheid van het licht verrieden haar meer over de ander dan ze ooit met gezonde ogen had kunnen zien.

Om de magische poort in de alfenster te openen was het niet nodig geweest de elf te offeren. Skanga had het voor de krijgers gedaan. Die geloofden dat een magie alleen maar echt machtig was als ze verbonden was met een bloedoffer. In principe was dat ook niet verkeerd, maar bij een ster waarin zeven alfenpaden elkaar kruisten, was het eenvoudig om de gouden wegen door het Niets te betreden. Als je tenminste over de sleutel ertoe beschikte.

‘Vrees mij, schaduwen!’ riep Skanga met hese stem en ze stak haar zware stok omhoog naar de zon. ‘Open de poort en keer dan terug

naar de afgrond, opdat mijn vlamme toorn jullie niet zal verbranden! Waag het niet om je klauwen uit te strekken naar mijn kinderen! Het bloed van het elfenkind zij jullie geschonken. Drink het en verblind zijn ziel! Dat is de tol die ik jullie betaal. Gehoorzaam mij!’

De oude sjamane keek omlaag naar de krachtlijnen die als slangen rond haar voeten kronkelden. Eén gedachte volstond om zich van hun macht te bedienen. De lijnen richtten zich op en vormden een poortgewelf waarachter het Niets wachtte, de ruimte tussen de werelden waar de elfen eens hun gouden paden doorheen hadden getrokken. Wie deze wegen betrad, kon met slechts enkele stappen honderden mijlen overbruggen. Maar de weg die ze vandaag zouden afleggen, was lang. Ze zouden vele sterren moeten overschrijden. Skanga wist dat menig krijger verloren zou gaan. Zo ging het altijd als die sukkel het gouden net betraden. Terwijl ze toch allemaal gewaarschuwd waren. Ze wisten wat er aan gene zijde van de paden op de loer lag. Menigeen had mede gedronken om zijn angst te verdoven. Een mars door het Niets vergde meer moed dan een veldslag.

Branbaard, hun koning, haalde luidruchtig zijn neus op en spuugde op de grond. Skanga voelde zijn onrust, ook al zei hij niks. Hij had moeite zich te beheersen. Hij had er nota bene zelf op aangedrongen om over de gouden elfenpaden rechtstreeks naar het Hartland op te rukken en voorgoed een einde te maken aan de heerschap van de elfen. Na de slag om Phylangan waren de elfen te zeer verzwakt om nog noemenswaardig verzet te kunnen bieden. Branbaard dacht dat hij over hooguit een uurtje op Emerelles troon zou kunnen zitten.

Skanga was daar nog niet zo van overtuigd. Het leek haar allemaal te gemakkelijk. De oude sjamane kon zich niet voorstellen dat Emerelle zo snel zou opgeven. Ze moest op haar hoede zijn. De elfen waren gehaaid. Misschien was het een val. Misschien...

Ze voelde dat ze werd gadegeslagen. Er spiedde iets vanaf de andere kant van het gouden pad. Ze fluisterde een machtswoord. Vaag herkende ze een elfenkrijger aan de andere kant van de poort. Zijn aura was krachtig en het bestond uit een helder, witgouden licht. Hij was vastbesloten om te vechten. Skanga glimlachte. Zo’n dwaas! Een sjamane kon je niet tegenhouden met het zwaard. Eén gedachte van haar en de schaduw vormde een hand. Ze strekte de hand uit over de afgrond. Zodra ze het hart van de elf zou vastpakken, zou het ophouden te slaan. Hij zou eenvoudigweg...

Skanga deinsde achteruit. Er was daar nog iemand! Een machtige

aanwezigheid was naast de krijger komen staan en schermde hem af met een gouden schild.

De sjamane trok de schaduwhand terug. Emerelle! De koningin verwachtte hen. Skanga aarzelde. Zou de elfenkoningin strijden als er geen uitzicht was op een overwinning? Honderden jongen trollenkrijgers zou ze ervoor offeren als ze in ruil daarvoor Emerelles gedachten kon lezen.

‘Gaan we nou?’ vroeg Branbaard geërgerd. ‘Waar wachten we nog op?’

De sjamane knikte in de richting van het oplichtende pad dat door het Niets sneed. ‘Emerelle wacht ons op aan het einde van de weg. Ze zal vechten.’

Branbaard spugde op het ijs. ‘Kan ze winnen?’

‘Ze heeft slechts één krijger aan haar zijde. Dat elfje dat het bevel had over de verdediging van Phylangan.’

De koning lachte. ‘Die hebben we al een keer verslagen. Die zal ons ook deze keer niet tegenhouden.’ Hij wenkte de krijgers van zijn lijfwacht. ‘Voorwaarts! Aan jullie de eer het eerste bloed te vergieten. En niet naar de hoofden van de elfen slaan. Zoals jullie weten hebben we die nog nodig.’

Skanga nam de jonge krijgers op die enthousiast de donkere poort door stormden. Misschien was ze te oud? Twijfel was een teken van zwakte. Ze glimlachte cynisch. Een zwakte die je ervoor behoedde blindelings het verderf tegemoet te hollen. Van die krijgers zou er waarschijnlijk geen een aan de zegetafel van de koning komen te zitten. Branbaards manier om gevechten te winnen was net zo eenvoudig als verkwistend. Hij liet zijn vijanden verdrinken in stromen bloed. Trollenbloed! Op zijn weg van de ene zege naar de andere zou hij zijn eigen volk nog eens volledig uitroeien... Maar dit was de laatste slag, corrigeerde Skanga zichzelf. Ze konden niet verliezen. Welke mogelijkheden stonden Emerelle nog ter beschikking om tegen een stroom trollenkrijgers te strijden? De alfensteen van het elfenvolk verleende haar gruwelijke macht. Ze zou er een paar honderd in het verderf storten. Misschien zou ze ze door een drogbeeld van het gouden pad af kunnen leiden en in het Niets storten?

Skanga’s knoestige hand sloot zich rond de steen die ze verborgen tussen haar immense verzameling amuletten droeg. Ze zou haar volk beschermen tegen de elfenvorstin. Ook zij had macht, dacht ze koppig. Zij was het geweest die het volk der trollen uit hun verbanning had teruggevoerd naar Alfenmark.